

Arrest

nr. 219 985 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUZEYEMO
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ *loco* advocaat N. LUZEYEMO en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 november 2015, verklaart er zich op 9 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 9 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in 1986 geboren te zijn in Isakhel (district Paghman, provincie Kabul). U bent van Pashtoense origine. U was nog zeer jong toen uw familie Afghanistan verliet en in Jalozai Camp in Pakistan ging wonen. Uw vader was toen nog lid van de mujahedingroepering van Sayyaf. Hij werkte als mechaniker. Uw moeder stierf toen u ongeveer zes jaar oud was. Ook uw vader overleed in Pakistan. U werd verder grootgebracht door een tante aan moeders zijde. U ging drie jaar naar school en studeerde ook een vijftiental maanden in een madrassa. Men leerde u daar zaken over de jihad. U beloofde toen dat u later aan de jihad zou deelnemen.

Toen Jalozai Camp dicht ging en de elektriciteit werd afgesloten, verhuisde u met uw tante en haar gezin naar Peshawar. Jullie waren daar nog zes maanden alvorens in de zomer van 2004 naar Afghanistan terug te keren. Jullie gingen naar Farmankhel (district Paghman, provincie Kabul), waarvan uw tante oorspronkelijk afkomstig is. U verdiende wat geld in Puli Kheshti (stad Kabul) door nootjes en kledingstukken te verkopen.

Op een dag werd u nabij Kampani aangesproken door vier oud-leerlingen van de madrassa in Pakistan. U herkende drie van hen, meer bepaald S., A. en M.. Enkelen zijn van Isakhel, een derde is van Maidan Wardak afkomstig. Zij herinnerden u aan uw belofte om de heilige oorlog te voeren. U gaf meteen te kennen dat u hier niet wou aan deelnemen. Zij gaven u hun telefoonnummer en vroegen u contact op te nemen. U heeft dit niet gedaan. Tweeëntwintig dagen later werd u aangevallen door vier of vijf gemaskerde personen. U herkende wel de stem van S.. Zij verweten u dat u de Taliban niet had vervoegd. Volgens hen zou u integendeel de politie hebben verwittigd die vervolgens het huis van A. zou hebben aangevallen. U werd geslagen en geschopt. Toen de politie naderde, zetten uw belagers het op een lopen. Hierna ging u naar een oom die in de wijk Khairkhana woont. Deze oom bood u enkele dagen onderdak. Omdat hij de situatie te gevaarlijk achtte voor zijn familie, stuurde hij u naar een vriend van hem die in Tarakhel (district Deh Sabs, provincie Kabul) woont. Daar leefde u nog acht maanden ondergedoken alvorens Afghanistan nogmaals te verlaten. Met een bezoekersvisum reisde u met het vliegtuig naar Iran. U woonde er negen jaar in Pardis, Teheran. Na het verlopen van uw visum verwierf u nooit enig verblijfsdocument. In Iran kreeg u af te rekenen met mentale problemen. U gaf veel geld uit aan dokters. U verdiende geld door als lasser te werken in het bedrijf van een Iraniër. Omdat u de illegaliteit beu was, zocht u een uitweg. Een smokkelaar hielp u Iran te verlaten.

Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 9 december 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de Taliban. Zij nemen het u kwalijk dat u hen niet vervoegde maar hen integendeel verraden heeft. U stelt voorts niet terug te kunnen naar Kabul waar u niets heeft en waar u niet langer op familie kan rekenen.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst of reisweg zou kunnen staven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor de Taliban niet geloofwaardig heeft kunnen maken. Uw relaas hieromtrent is immers op diverse punten vaag en bijzonder summier gebleken. U stelt dat deze personen u wilden rekruteren voor hun strijd maar weet daar nauwelijks iets over te vertellen. U verklaart dat u in de madrassa al speeches te horen kreeg over de jihad tegen de buitenlanders. Het enige dat u zich daarvan zegt te herinneren, is dat men in de madrassa zei dat u jihad tegen de Amerikanen moest doen (CGVS, p.10). U zou vervolgens uw interesse hebben laten blijken. U zegt dat u S., A., M. en een vierde persoon u in Kabul ontmoetten en u herinnerden aan uw belofte om mee te strijden. Dat men u, die niet langer wenste deel te nemen aan deze jihad, zou hebben geviseerd voor een vage belofte die u ooit zou hebben gedaan, is echter weinig geloofwaardig.

Ook over uw belagers zelf kan u maar weinig informatie geven. Hoewel u met hen een gesprek zou hebben gehad, weet u niet of ook zij van Pakistan naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd om zich daar te hervestigen (CGVS, p.8). Gevraagd of u verder meer info over deze vier personen heeft, antwoordt u negatief (CGVS, p.18). Over enig concreet plan dat ze zouden hebben gehad, kan u niets zeggen (CGVS, p.9, 10) en of deze mensen uiteindelijk ook echt hun heilige oorlog tegen de buitenlanders zouden hebben gevoerd, is u niet bekend (CGVS, p.18). U blijkt ook niet te kunnen zeggen of ze, op het moment dat ze u zouden hebben lastig gevallen, al dan niet reeds voor de Taliban actief waren (CGVS, p.18).

Als het CGVS voorts opmerkt dat het beweerde incident in Kabul intussen toch al twaalf jaar oud is en u vraagt of u enige indicatie heeft dat men u nog steeds zoekt, blijkt dit niet het geval. U heeft geen idee of uw familie in de provincie Kabul in die twaalf jaar ooit zou zijn gecontacteerd. U beweert dat u elk contact verbrak eens u in Iran aankwam (CGVS, p.10). Anderzijds geeft u ook aan dat u kort na uw aankomst in België met uw familie telefoneerde en dat zij u hier een stabiel leven toewensten (CGVS, p.18). Dat u

tijdens dit gesprek niet informeerde naar problemen die uw tante en haar gezin het afgelopen decennium met de Taliban mogelijks hebben gekend, is veelzeggend en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Nog andere verklaringen tonen aan dat uw relaas niet geloofwaardig is. Zo verklaart u dat u na de aanval naar uw oom aan moeders in Khairkhana vluchtte, daar drie of vier nachten verbleef alvorens uw oom u naar een vriend van hem in Deh Sabs stuurde. Daar zou u dan nog eens acht of negen maanden verbleven hebben (CGVS, p.9). Dit is niet in lijn met wat u eerder tijdens het gehoor voor de DVZ verklaarde. Daar stelde u dat u bij uw oom verbleef en dat hij het was die u naar Iran stuurde. Dat u maandenlang in Deh Sabs onderdook, vermeldde u nergens. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u zich herinnert dat u verklaarde dat u acht of negen maanden bij die persoon in Tarakhel was (CGVS, p.10). Het CGVS herhaalt dat dit geenszins uit het gehoorverslag van de DVZ blijkt. U zei daar dat u nog geen geld had en daarom acht maanden wachtte om Afghanistan te verlaten, dat u in het huis van uw oom bleef, dat u daar schulde en dat deze u uiteindelijk naar Iran wegstuurde (vragenlijst van 25 februari 2016, vraag 3.5). Dit alles roept verdere vraagtekens op bij uw asielrelaas. Voorts beweerde u tijdens het gehoor dat u werd aangevallen en dat deze personen toen zeiden dat u een volgende keer, mocht u zich niet aansluiten, zouden vermoorden (vragenlijst van 25 februari 2016, vraag 3.5). Ook dit klinkt deze keer enigszins anders. U verklaart dat zij u ervan beschuldigden de politie te hebben verwittigd. Zij zouden u verantwoordelijk hebben gesteld voor een aanval van de autoriteiten op het huis van A. (CGVS, p.8, 9). Dat u dit element van verraad evenmin ter sprake bracht tijdens het gehoor bij DVZ, is eveneens merkwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Kabul door leden van de Taliban geïdendeerd werd. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. Immers, u bent geboren in het district Paghman dat tot de provincie Kabul behoort. Na uw verblijf in Pakistan bent u ook naar Paghman teruggekeerd. U woonde er bij uw tante, die nog steeds in Paghman is met haar gezin. U heeft in de provincie nog andere familieleden, zoals de twee zussen van uw vader (CGVS, p.6). U heeft in die periode na uw terugkeer uit Pakistan ook steeds in de stad Kabul gewerkt. Hoewel u aangeeft dat de banden met uw familie na uw vertrek naar Iran verwaterden, mag worden verondersteld dat u deze bij een hervestiging in Paghman of elders in de provincie opnieuw kan aanhalen en dat u tevens van het netwerk van vrienden en kennissen dat u opbouwde tijdens uw werkzaamheden in Kabul gebruik kan maken bij terugkeer naar deze stad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De foto's die u een week na het gehoor aan het CGVS heeft overgemaakt en die moeten aantonen dat u een tijd in Iran verbleven heeft, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw verblijf in Iran betreft immers een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Bovendien houden deze stukken geen enkel verband met uw beweerde vrees voor de Taliban en kunnen deze bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 27 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn weigering om de jihad te doen en wegens een beschuldiging van verraad. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat hij zou worden bedreigd omdat hij een vage belofte over deelname aan de jihad niet (meer) zou willen nakomen; (ii) hij slechts vage verklaringen kan afleggen over zijn belagers; (iii) de beweerde vervolgingsfeiten reeds vele jaren geleden plaatsvonden, terwijl verzoeker niet kan aangeven of zijn familie in Afghanistan heden nog zou worden bedreigd in het kader van deze vroegere vervolgingsfeiten en verzoeker hiernaar zelfs niet heeft geïnformeerd; (iv) zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en de precieze bedreigingen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; en (v) de door hem voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn verblijf in Iran aantonen, hetgeen niet wordt betwist, maar dat deze foto's voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat hij zou worden bedreigd omdat hij een vage belofte over deelname aan de jihad niet (meer) zou willen nakomen:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor de Taliban niet geloofwaardig heeft kunnen maken. Uw relaas hieromtrent is immers op diverse punten vaag en bijzonder summier gebleken. U stelt

dat deze personen u wilden rekruteren voor hun strijd maar weet daar nauwelijks iets over te vertellen. U verklaart dat u in de madrassa al speeches te horen kreeg over de jihad tegen de buitenlanders. Het enige dat u zich daarvan zegt te herinneren, is dat men in de madrassa zei dat u jihad tegen de Amerikanen moest doen (CGVS, p.10). U zou vervolgens uw interesse hebben laten blijken. U zegt dat u S., A., M. en een vierde persoon u in Kabul ontmoetten en u herinnerden aan uw belofte om mee te strijden. Dat men u, die niet langer wenste deel te nemen aan deze jihad, zou hebben geviseerd voor een vage belofte die u ooit zou hebben gedaan, is echter weinig geloofwaardig.

Ook over uw belagers zelf kan u maar weinig informatie geven. Hoewel u met hen een gesprek zou hebben gehad, weet u niet of ook zij van Pakistan naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd om zich daar te hervestigen (CGVS, p.8). Gevraagd of u verder meer info over deze vier personen heeft, antwoordt u negatief (CGVS, p.18). Over enig concreet plan dat ze zouden hebben gehad, kan u niets zeggen (CGVS, p.9, 10) en of deze mensen uiteindelijk ook echt hun heilige oorlog tegen de buitenlanders zouden hebben gevoerd, is u niet bekend (CGVS, p.18). U blijkt ook niet te kunnen zeggen of ze, op het moment dat ze u zouden hebben lastig gevallen, al dan niet reeds voor de Taliban actief waren (CGVS, p.18)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Verzoeker is niet mee eens met dit punt omdat een belofte aan taliban om mee doen in Jihad een belofte is. Er bestaan geen gradatie, zoals vaag, helder of glashelder. Er bestaat evenmin landeninformatie waarin het standpunt van verweerster kan bevestigen.

Verweerster gaat het verhaal van verzoeker in twijfel trekken puur op basis van buik gevoel.

Verweerster verwacht ten onrechte dat verzoeker op de hoogte moest zijn van de plannen van deze 4 kennissen. Het zal zeer naïef zijn om te geloven of om te verwachten dat deze 4 kennissen zomaar hun concrete plannen aan verzoeker kenbaar zullen maken."

Verzoeker kan hierin niet worden bijgetreden. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen zou afleggen over het voeren van jihad nadat hij aan enkele personen in de madrassa hierover beloftes had gedaan. Deze niet nagekomen belofte ligt immers aan de basis van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker zich beperkt tot de uiterst vage verklaring dat hij "jihad tegen de Amerikanen" moest doen hypothekeert de geloofwaardigheid van zijn verklaringen temeer nu verzoeker zelf verklaarde dat hij deze beloftes aanging nadat hij tegenover bepaalde personen in de madrassa zijn interesse had betoond. Dat verzoeker bovendien niet meer toelichting kan geven omtrent zijn belagers ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder. De bestreden beslissing stelde immers vast dat verzoeker niet weet of deze kennissen zich ook vanuit Pakistan in Afghanistan hervestigden, of zij enig concreet plan voor hem hadden, of zij al dan niet effectief hun jihad tegen de buitenlanders hebben gedaan en of zij op het moment van zijn belaging al dan niet reeds actief waren bij de taliban. Gelet op de verregaande impact van een beslissing om het land van herkomst te verlaten en in het buitenland internationale bescherming te zoeken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker eerst alle elementen van de beweerde bedreiging afweegt alvorens een dergelijke verregaande beslissing te nemen. Het hiervoor geciteerde verweer uit het verzoekschrift betreft niet meer dan het louter tegenspreken van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de beweerde vervolgingsfeiten reeds vele jaren geleden plaatsvonden, terwijl verzoeker niet kan aangeven of zijn familie in Afghanistan heden nog zou worden bedreigd in het kader van deze vroegere vervolgingsfeiten en verzoeker hiernaar zelfs niet heeft geïnformeerd:

"Als het CGVS voorts opmerkt dat het beweerde incident in Kabul intussen toch al twaalf jaar oud is en u vraagt of u enige indicatie heeft dat men u nog steeds zoekt, blijkt dit niet het geval. U heeft geen idee of uw familie in de provincie Kabul in die twaalf jaar ooit zou zijn gecontacteerd. U beweert dat u elk contact verbrak eens u in Iran aankwam (CGVS, p.10). Anderzijds geeft u ook aan dat u kort na uw aankomst in België met uw familie telefoneerde en dat zij u hier een stabiel leven toewensten (CGVS, p.18). Dat u tijdens dit gesprek niet informeerde naar problemen die uw tante en haar gezin het afgelopen decennium met de Taliban mogelijks hebben gekend, is veelzeggend en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verweerster verwacht ten onrechte dat verzoeker op de hoogte moet zijn of deze personen nog steeds op zoek zijn naar verzoeker na 12 jaar.

Het zeer logisch dat niemand in staat is om dit te weten. Vooral wanneer verzoeker na zijn aankomst in Iran geen contact meer heeft met het land van herkomst.

Verweerster vindt geen andere argumenten dan geforceerd op zoek te gaan naar nietszeggende argumenten. Argumenten zoals: dat u na recente contact met uw familie niet gevraagd heeft over uw problemen met de taliban.

Nogmaals het gaat over de feiten van 12 jaar geleden. De taliban waren op zoek naar verzoeker en niet naar zijn tante."

De Raad wijst erop dat verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in zijn land van herkomst. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming dan ook worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op terechte wijze vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn belagers heden nog steeds naar hem op zoek zouden zijn. Verzoeker had nog contact met zijn familie vanuit België zodat kan worden verwacht dat hij zich dienaangaande informeert. Waar verzoeker de motivering van de commissaris-generaal in zijn verzoekschrift omschrijft als "*nietszeggende argumenten*" waarnaar geforceerd op zoek zou zijn gegaan, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de commissaris-generaal, hetgeen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en de precieze bedreigingen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

"Nog andere verklaringen tonen aan dat uw relaas niet geloofwaardig is. Zo verklaart u dat u na de aanval naar uw oom aan moeders in Khairkhana vluchtte, daar drie of vier nachten verbleef alvorens uw oom u naar een vriend van hem in Deh Sabs stuurde. Daar zou u dan nog eens acht of negen maanden verbleven hebben (CGVS, p.9). Dit is niet in lijn met wat u eerder tijdens het gehoor voor de DVZ verklaarde. Daar stelde u dat u bij uw oom verbleef en dat hij het was die u naar Iran stuurde. Dat u maandenlang in Deh Sabs onderdook, vermeldde u nergens. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u zich herinnert dat u verklaarde dat u acht of negen maanden bij die persoon in Tarakhel was (CGVS, p.10). Het CGVS herhaalt dat dit geenszins uit het gehoorverslag van de DVZ blijkt. U zei daar dat u nog geen geld had en daarom acht maanden wachtte om Afghanistan te verlaten, dat u in het huis van uw oom bleef, dat u daar schulde en dat deze u uiteindelijk naar Iran wegstuurde (vragenlijst van 25 februari 2016, vraag 3.5). Dit alles roept verdere vraagtekens op bij uw asielrelaas. Voorts beweerde u tijdens het gehoor dat u werd aangevallen en dat deze personen toen zeiden dat u een volgende keer, mocht u zich niet aansluiten, zouden vermoorden (vragenlijst van 25 februari 2016, vraag 3.5). Ook dit klinkt deze keer enigszins anders. U verklaart dat zij u ervan beschuldigden de politie te hebben verwittigd. Zij zouden u verantwoordelijk hebben gesteld voor een aanval van de autoriteiten op het huis van A. (CGVS, p.8, 9). Dat u dit element van verraad evenmin ter sprake bracht tijdens het gehoor bij DVZ, is eveneens merkwaardig."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verweerster gebruikt ten onrechte de verklaringen van verzoeker bij de DVZ tegen hem. Deze verklaringen hebben geen juridische waarde omdat verzoeker niet bijgestaan was door een raadsman. Ten tweede blijkt uit geen enkel document dat deze verklaringen aan hem voorgelezen was. Verweerster gaat verzoeker straffen voor de fouten van haar eigen aangestelde – de DVZ. Bij de DVZ worden asielzoekers aan de druk gezet door te stellen: blijf heel kort. U zal later de kans krijgen om alles uit te leggen.

Hoe kan een asielzoeker in dit geval weten wat belangrijk is en wat niet. Wat moet verteld worden en wat niet.

Is dit een kwalitatief onderzoek?"

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn verblijfplaatsen en de precieze bedreigingen die hij zou hebben ondergaan niet overeenstemmen met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Geen enkele rechtsregel voorziet de verplichte bijstand van een advocaat bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het staat verzoeker vrij zich tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te laten bijstaan door een raadsman, doch dit is allerminst een verantwoordelijkheid van de asielinstanties. Verder blijkt uit de documenten in het administratief dossier (stuk 11) wel degelijk dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Pashtou werden voorgelezen. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker bovendien geen enkele melding van het niet voorlezen van zijn verklaringen of andere problemen bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag CGVS, p. 2). In zoverre al enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers loutere bewering dat asielzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk worden gezet om heel kort te blijven en waar verzoeker zich afvraagt hoe een asielzoeker kan weten wat belangrijk is en wat niet, dient erop gewezen dat de asielzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn verklaringen en het aan hem is om aan te geven welke elementen van zijn eigen vluchtrelaas belangrijk zijn. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een beschuldiging van het verwittigen van de politie, hierin niet zou hebben vermeld. Tevens kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende kernelementen van zijn vluchtrelaas inhoudelijk zouden overeenstemmen met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, *quod non*.

2.3.2.8. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn verblijf in Iran aantonen, hetgeen niet wordt betwist, maar dat deze foto's voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Verzoeker voert dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft deze motivering van de commissaris-generaal onverminderd overeind.

2.3.2.9. Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij "*omwille van zijn jaren verblijf in diverse landen totaal vervreemd is van de Afghaanse samenleving*" en dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gemarginaliseerd door zijn Afghaanse landgenoten. De Raad stelt vast dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging in zijn hoofde omwille van zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan niettegenstaande hij voorafgaand aan zijn komst naar België reeds negen jaar in Iran verbleven had en gedurende zijn kinderjaren ook lange tijd (tot 2004) in Pakistan woonde. Verzoeker komt niet verder dan het opwerpen van deze vrees zonder *in concreto* toe te lichten waarom en hoe hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan precies zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf buiten Afghanistan. Hij verwijst enkel naar een rapport betreffende de behandeling van teruggekeerden (verzoekschrift, p. 7). Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging echter *in concreto* aannemelijk te maken; een verwijzing naar dergelijke algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe echter niet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging zou kennen ten aanzien van Pakistan, Iran en/of België, dient, naast de vaststelling dat hij een dergelijke vrees geenszins *in concreto* uiteenzet, te worden gewezen op het volgende.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn*

politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *"nationaliteit"* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Bijgevolg wordt verzoekers nood aan internationale bescherming *in casu* onderzocht ten aanzien van Afghanistan.

2.3.2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat rekening moet worden gehouden met *"zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen"* en waar hij beweert getraumatiseerd te zijn *"door wat zijn gezin in het land van herkomst meegemaakt heeft"*, dient vastgesteld dat hij niet verder komt dan het opwerpen van loutere beweringen. Hij laat immers na *in concreto* te duiden waar en/of op welke wijze volgens hem in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en/of psychologische stoornissen. Tevens laat hij na enig attest bij te brengen ter staving van zijn bewering getraumatiseerd te zijn. Het louter opwerpen van blote beweringen kan niet worden beschouwd als een dienstig verweer.

2.3.2.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.13. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen

48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingdossier, stuk 9) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018. Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare

informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateraal damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 slachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 slachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoeker voert dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt en dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER